บทที่ 1

บทนำ

ปาล์มน้ำมันเป็นพืชที่ได้มีการปลูกเป็นการค้าในหลายประเทศแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แอฟริกา และอเมริกาใต้ สำหรับประเทศไทย ตามหลักฐานพบว่าได้มีผู้นำปาล์มน้ำมันเข้ามาปลูกที่จังหวัดสงขลาก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ต่อมาในปี พ.ศ. 2511 ได้มีการปลูกปาล์มน้ำมันในเชิงการค้าเป็นครั้งแรกที่จังหวัดกระบี่และสตูลโดยนำพันธุ์มาจากมาเลเซียทั้งหมด (ผาสุข และคณะ, 2531) ต่อมาก็มีการปลูกกันอย่างแพร่หลายในจังหวัดตรัง สุราษฎร์ธานี ชุมพร ภูเก็ต สงขลา ประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งจากการสำรวจถึงปี พ.ศ. 2536 ประมาณได้ว่ามีสวนปาล์มน้ำมันในประเทศไทยรวมทั้งสิ้นถึง 953,520 ไร่ และคาดว่ามีพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันประมาณ 1 ล้านไร่ ในปี พ.ศ. 2543 (สนอง , 2527) ผลผลิตปาล์มน้ำมันของประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ 2520 ถึง พ.ศ. 2530 ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการภายในประเทศ (คณะกรรมการนโยบายถั่วเหลืองและพืชน้ำมันอื่น , 2532) เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น น้ำมันปรุงอาหาร มาการีน น้ำมันทอด นมข้นหวาน ไอสครีม สบู่ นมผงและเนยเทียม เป็นต้น (ผาสุข และคณะ , 2528) กระทั่งปัจจุบันความต้องการปาล์มน้ำมันเพื่อใช้ในการอุปโภคและบริโภคยังมีความต้องการสูง ในขณะที่ผลผลิตที่ผลิตได้ในภาคใต้ยังต่ำอันเนื่องมาจากศักยภาพในการพัฒนาการผลิต ต้นทุนต่อไร่สูงกว่าประเทศมาเลเซียและได้ผลผลิตน้อยกว่า ด้วยเหตุนี้ การเพิ่มผลผลิตของปาล์มน้ำมันให้เพียงพอต่อความต้องการภายในประเทศและส่งเสริมการส่งออกในอนาคตให้ได้ปริมาณมากขึ้นโดยการขยายพื้นที่ปลูกสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อลดพื้นที่ปลูกมันสำปะหลังตามนโยบายของรัฐบาล เนื่องจากการปลูกมันสำปะหลังเป็นการปลูกที่ไม่มีการใส่ปุ๋ยบำรุงดินให้ความอุดมสมบูรณ์และสภาพดินทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ภูมิภาคแถบนี้มีดินที่เรียกว่าดินเกลือ หรือดินเค็ม กระจายอยู่ทั่วไปรวมพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 17.8 ล้านไร่ (โสฬส , 2527) ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรได้น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูแล้ง การทดลองเพื่อส่งเสริมและขยายพื้นที่ปลูกสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยศึกษาดัดแปลงเทคโนโลยีในการผลิตให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ เป็นพืชอายุยืน ช่วยปรับปรุงสภาพดินและสภาวะแวดล้อมได้ดีขึ้น และยังเป็นการเพิ่มผลผลิตรวมของปาล์มน้ำมันทั้งประเทศให้เพียงพอต่อการอุปโภคและบริโภคและเพิ่มอัตราการส่งออกให้สูงขึ้นด้วย